

FRANTIŠEK KOTLETA

RÁZOVÁ
VLNA

FRANTIŠEK KOTLETA

**ŘÁZOVÁ
VLNA**

**KNIHY FRANTIŠKA KOTLETY
V NAKLADATELSTVÍ EPOCHA**

Série Bratrstvo krve

Hustej nářez
Fakt hustej nářez
Mega hustej nářez
Vlci (prequel)

Perunova krev

Perunova krev I
Perunova krev II

Volný cyklus paranormálních detektivek

Příliš dlouhá swingers party
Velké problémy v Malém Vietnamu

Lovci
(samostatná kniha)

Trilogie Spad

Spad
Poločas rozpadu
Rázová vlna

FRANTIŠEK KOTLETA

**RÁZOVÁ
VLNA**

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © František Kotleta, 2017
Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2017
Cover Art © Lukáš Tuma, 2017
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2017

ISBN 978-80-7557-096-3 (print)

ISBN 978-80-7557-491-6 (ePub)

ISBN 978-80-7557-492-3 (mobi)

ISBN 978-80-7557-493-0 (pdf)

*Všem, kteří bojovali
a padli za naši svobodu.*

Válka skončila. Zbyla jen vzpomínka v podobě zničené planety, na jejíž povrch dopadly stovky jaderných hlavic. Starý svět zmizel a ten nový je jiný – divoký, nemilosrdný, radioaktivní... V jeho troskách řádí měnitelé – nájezdníci, dobyvatelé a hlavně kult, který shromažďuje atomové bomby k jednomu velkému konečnému odpálení. Věří totiž, že Bůh chtěl zničit svět, ale něco se zvirtlo, a tak je třeba dokončit rozdělanou práci za něj.

Jenže jsou tu lidé, kteří nukleární zimu nechtějí, kteří pamatují staré časy a věří, že tenhle svět ještě stojí za záchranu.

„Je to naše práce, protože v tomhle posraném světě je to vždycky naše práce. Nezbyl totiž už nikdo, kdo by to mohl udělat za nás,“ říká plukovník Michálek.

Pán Naošige pravil: „Cesta samuraje spočívá v beznaději. Zoufalého člověka nepřemůže ani více než deset mužů. Rozumný člověk ničeho velkého nedosáhne. Raději se staňte šílenými a zoufalými. Kdo se na Cestě samuraje řídí úsudkem, neuspěje. Věrnost ani oddanost nejsou zapotřebí, neboť stačí, když se na Cestě stanete zoufalými.“

(Hagakure: Kniha samuraje)

Během válek, které vyhladily většinu lidstva a proměnily planetu v trosky, jsem byl zvyklý řešit všelijaké situace. Jenže tohle bylo moc i na mě. Stál jsem uprostřed místnosti, z níž sekta měnitelů odpálila čtyři jaderné rakety známé jako Satan 2 a ty teď mířily na Japonsko. Ještě před pár týdny bych si řekl: „A co je mi, kurva, do toho?“ Jenže, byl to, tuším, Napoleon, kdo prohlásil, že situace na bojišti se mění z hodiny na hodinu, a v tomhle atomovkama rozjebaném světě to platilo dvojnásob.

Nacumi, shodou okolností důstojnice japonské armády, civěla na monitor znázorňující dráhu letu všech čtyř raket a v ruce držela tenký štíhlý meč, který sebrala Žolíkovvi.

„Je konec, selhala jsem,“ řekla a namířila si špičku meče na břicho. Už tak tam měla ránu, ze které se jí valila krev a barvila její uniformu

do tmavě ruda, vážně bych nerad, aby tam tím zatraceně nebezpečně vypadajícím ostrím vyvrtala další.

„Ne!“ zařval jsem, ale Nacumi se na mě jenom podívala a se slzami v očích zavrtěla hlavou.

„Má země... můj domov...“ odvětila a pevně chytila rukojeť meče.

Přiskočil jsem k ní a nemilosrdně přišlápl její ruce k podlaze. Zaúpěla, ale odmítala rukojeť pustit. Přidupl jsem jí ruce větší silou a pak jí katanu, nebo co to zatraceně bylo, vyrval z rukou.

„Tohle budu potřebovat,“ zavrčel jsem a přiskočil k měniteli, který ležel nedaleko.

„Čau, kámo,“ naklonil jsem se k němu a přiložil mu meč k uchu. Jenom se na mě spokojeně usmál. „Letí,“ řekl nepřítomně.

Usekl jsem mu levé ucho, aby mi věnoval víc pozornosti. Tím mečem to šlo docela hladce. Zasyčel bolestí, ale ten dementní úsměv mu zůstal.

„Já, zatroleně vím, že letí. Chci vědět, jak to zvrátit!“ zařval jsem a přiložil mu meč k levému oku.

Měnitel jen zavrtěl hlavou. Riskoval přitom, že mu vypíchnu oční bulvu. Bylo mu to jedno.

Tak jsem to udělal.

* * *

Konečně se rozeřval. Aby ne, muselo to pořádně bolet. Oko prasklo a na podlahu vytekly jeho zbytky.

„Ááááá!“ křičel měnitel a svíjel se bolestí na podlaze. I tak jsem ho ale dokázal přervat. Prostě

trenovaný důstojnický hlas: „Budu vás oba mučit, dokud mi neřeknete, jak to zvrátit!“ zakřičel jsem a přitočil se k Žolíkovi. Měnitelský mistr vytřeštil hrůzou oči a já mu k jednomu z nich přiložil meč.

„Nemám čas, rozumíte?!“ řval jsem vztekle. Ohlédl jsem se přitom po Nacumi. Cívěla na monitor, po němž se pohybovaly atomovky. Pomalu se prokousávaly kosmickým prostorem.

„Dobře, zabiju Žolíka, toho stejně nepotřebuju,“ zavrčel jsem a zvedl meč nad hlavu, abych mu usekl hlavu. Stejně jsem to chtěl celou dobu udělat.

„Ne, prosím, vím, jak to zastavit!“ zakřičel Žolík a dal si ruce před hlavu v ochranném gestu.

„Nezraďte nás, mistře!“ ozval se na to konto měnitel. Vrátil jsem se zpět a propíchl mu druhé oko. Udělalo to jenom takové „plc“ a v tu chvíli začal neartikulovaně rvát a točit se bolestí po podlaze, jako by tancoval break dance.

„Takže?“ podíval jsem se na Žolíka a napřáhl k němu meč. Po jeho špičce stékala nějaká sračka z měnitelových očí. Pár kapek mu dopadlo na čelo a udělalo dramatické „žbluňk“.

„Ty rakety měly nějaký systém, který měl mást protiraketovou obranu. Měl být autonomní a chovat se nepředvídatelně. Ale v našich raketách nebyl. Rusové je ještě neměli hotové, ležely nedodělané v podzemním skladu...“ začal ze sebe překotně chrlit Žolík. Měl jsem se rovnou obrátit na něj a nemusel ztratit drahocenné sekundy, kdy jsem to zkoušel na bezokého technika. Žolík, samozřejmě, nebyl fanatik. Byl to jenom vychcaný zlý zvrácený hajzlík. Na takového platilo fyzické násilí a to bylo jenom dobře.

„Ten systém nedokázali vytvořit, ale nahradili ho nějakým počítačovým programem. Včera nám ho ukazovali, mají ho tam v počítači,“ dodal Žolík a ukázal na zapnutý Apple ležící kousek od monitoru zobrazujícího dráhu raket. Rychle jsem vše, co říkal, překládal Nacumi, která se okamžitě vrhla k počítači. Na podlahu z ní přitom odkapávala krev.

„S tím ale nic neuděláme, museli bychom ovládat protiraketovou obranu Japonska,“ vzdychla našťavaně, dál ale prozkoumávala program.

Na to konto jsem opět napřáhl meč směrem k Žolíkovi.

„Máme tu satelitní telefon, tam,“ ukázal a dodal: „Je japonský.“

Byl to vážně vzorně spolupracující parchant.

* * *

Měnitel navzdory bolesti a češtině, kterou jsme mluvili, pochopil, že je Žolík zradil. V návalu vzteku se v jednu chvíli dokázal postavit a pak se zkusil rozběhnout proti počítači. Nejspíš ho chtěl zničit vlastním tělem.

„Až naprší a uschne,“ oznámil jsem mu a přesekl mu šlachy na levé noze. Sletěl k zemi a na ní jsem mu přetal páteř. Už mě vážně štval. Strašně zařval a nehodlal s tím skončit. Z úst mu tekly sliny, chrčel a úpěl. Klidně bych ho takhle nechal navždy, protože ty čtyři rakety letící vyhladit nějakých sto třicet milionů lidí byly hlavně jeho práce, ale potřebovali jsme klid na práci. Dupl jsem mu na lebku a několikrát dalšími ráznými kopanci ji rozdrtil.

Konečně zmlkl.

* * *

Nacumi se mezitím dobelhala k satelitnímu telefonu. Byl propojený s kabelem v ovládací místnosti, protože jinak by v uzavřeném prostoru nefungoval. Všiml jsem si, že na něm skutečně jsou japonské znaky. Šlo přesně o tu hračičku, za kterou jsme se poslední týdný tak úpěnlivě hnali.

* * *

Japonce jako by někdo šlehl koňskou dávkou adrenalinu. Mačkala telefon, řvala do něj jako zběsilá a zároveň bušila do Applu na stole. Já jsem mezitím přešel k Žolíkovi a očistil si o něj meč. Udělal jsem to pomalu a pečlivě do jeho saka a trochu víc přitom zatlačil ostřím, takže jsem mu prořízl látku skrz a dostal se ostřím až na kůži. Žolík jenom zatínal zuby a mlčel. Po druhém říznutí se pod ním objevila skvrna moči a postupně se zvětšovala. Udělal mi tím opravdovou radost, tak jsem mu ostřím ještě zkusmo zašermoval před obličejem.

A v tu chvíli se z telefonu ozval mužský hlas – japonsky. Nacumi na to konto začala řvát něco, co nejspíš byly kódy a volací znaky, a pak věci nabraly spád. Mluvila rychle a odsekávala informace, které pročítala z obrazovky. Nerozuměl jsem ani slovo, ale odvodil jsem si, že z programu dokázala dostat systém a souřadnice klamných cílů, které budou rakety vypouštět, a kde naopak budou jaderné hlavice. Nakonec se jí přes propojení dokonce podařilo odeslat i nějakou část toho ná-

hradního programu. Ne celý, protože nebyl čas. Rakety mířící k japonským ostrovům zahájily sestupnou fázi.

* * *

Opřel jsem se o stůl a útroby se mi sevřely chutí po doutníku. To napětí jsem nedokázal vydržet. Klidně bych vypil Žolíkovi oko, kdybych se za to dostal k nějakému tabáku. Místo toho jsem jenom tiše civěl na monitor. Nejdřív z něj zmizela první tečka, pak druhá a nakonec třetí. Pokaždé, když se tak stalo, si Nacumi úlevně oddechla. Hned nato ale zase začala řvát a křičet informace a z druhé strany jí odpovídal stejně vzrušeně mužský hlas. Podle stupňování hlasitosti jeho i jejích výkřiků bylo ale něco špatně. Poslední přeživší červená tečka dál sestupovala ke svému cíli.

* * *

A pak zmizela.

* * *

Nacumi ztichla. Zůstala stát s pootevřenými ústy na místě jako ochrnutá.

„Podařilo se to?“ zeptal jsem se.

Mlčela a jen zírala na obrazovku, na které už se vůbec nic nedělo. Odmlčel se i hlas na druhé straně. Z telefonu se ozývalo jenom praskání.

* * *

„Nacumi?“ zeptal jsem se znovu.

Japonce beze slova vypadl satelitní telefon z ruky. Třískl sebou o podlahu a ozvalo se z něj další zachrčení. Na druhé straně spojení už nikdo nebyl. Došlo mi to. Bylo po všem.

* * *

„Pane Bože,“ vydechl jsem a na chvíli zavřel oči.

„Nacumi?“ řekl jsem po krátké pauze.

Jen zavrtěla hlavou a podívala se na meč v mých rukách.

„Nedovolím ti to. Ať se s Japonskem stalo cokoliv, tohle není konec. Musíme se pomstít. Ten, kdo to nařídil, tady není. Žolík je druhořadej pochca-nej sráč. Tvoje smrt by byla zbytečná. Teda teď. Klidně si umři, ale pokus se při tom zabít všechny ty plešatý zmrdy,“ pronesl jsem.

Otočila se ke mně a v očích měla slzy.

„Nezkoušej na mě tahat Cunetoma Jamamotu,“ zavrčela vztekle.

Zmateně jsem pohodil hlavou.

„Omlouvám se, netuším, oč se jedná,“ špitl jsem a podíval se na Žolíka. Ten pochopil, že jeho život visí na vlásku, zaryl hlavu do podlahy a snažil se snad ani nedýchat, aby Japonku nepopudil. Přitom se celý rochnil v kaluži vlastní moči.

„Můj otec ho miloval. Je to kniha popisující, jak se má chovat samuraj. Cpal mě tím od mala. Kvůli tomu jsem se dala do armády. Je to kniha podobných plků o správné pomstě a čestné smrti, ale moje země, chápeš to, že...“ mluvila překotně, ztrácela hlas a pak vprostřed věty zmlkla. Do očí

se jí vehnaly slzy a svezla se na podlahu. To, co před chvílí předvedla, ji zcela vyčerpalo.

Rozběhl jsem se k ní a objal ji.

„Já to chápu, Nacumi, protože moje země už dávno není. Taky ji rozjebaly jaderný rakety,“ pronesl jsem tiše a pohladil ji po krátkých vlasech, které jí znovu pomaličku narůstaly.

* * *

Cítil jsem, jak se chvěje a snaží se zhluboka dýchat. Sáhl jsem jí na čelo – měla jej celé studené. To bylo horší než všechno ostatní. Měla v těle kulku a dostávala šok z úbytku krve.

„Prásk! Prásk!“ dál z chodby se ozvaly dva výstřely.

Chytl jsem Nacumi pod ramenem a opřel ji o stůl. Pak jsem vytáhl satelitní telefon z kabelu a strčil ho do kapsy.

„Hej, ty pochcanej zmrde, vstávej!“ oslovil jsem Žolíka. Vyděšeně se na mě podíval. Nejspíš čekal popravu. „Dělej,“ popohnal jsem jej a vyrazil k němu. Zapřel se o nezraněnou nohu a postavil se.

„Bolí,“ řekl jako malé dítě.

„Nezajímá mě to. Vezmeš ji a půjdeš za mnou. Jestli ti spadne, zabiju tě. Jestli mě neposlechněš na slovo, zabiju tě. Jestli budeš mít blbý kecy, zabiju tě, jasný?“ zavrčel jsem a vyrazil ke dveřím. Žolík jenom pokýval hlavou a kulhal k Nacumi. Té jsem předtím strčil do ruky katanu. Musel jsem to risknout.

Z chodby se ozvala další střelba. Ať už za ní stál kdokoliv, přibližoval se.

* * *

Rozhlédl jsem se po chodbě, ale spatřil jsem jenom mrtvé plešouny přede dveřmi. Rychle jsem jim prohrabal kapsy. Měli toho u sebe docela dost. Vzal jsem dvě pistole Glock 17, pár náhradních zásobníků a obral jsem o náboje měnitele, který měl revolver. V jedné z jeho kapes jsem objevil dvě krabičky revolverových nábojů ráže .357. Nevědět, že se před chvílí vypařilo Japonsko, nejspíš bych si radostí zavýskl. Zrovna jsem nabil oba nábojové válce pythonů, když se za rohem někdo mihl.

„Uf,“ vydechl jsem. Málem jsem totiž zmáčkl spoušť a zastřelil Jitřenku.

Prosmýkla se kolem rohu a přitiskla na zeď. Následovalo ji několik kulek. Pár jich prosvištělo kolem a skončilo v protější zdi, několik se zakouslo z druhé strany a okolo Jitřenky proletěla sprška zdiva a omítky.

„Došly mi šípy,“ usmála se na mě trochu nepřítomně, když zjistila, že stojím kousek od ní. V ruce držela luk.

„Tvoje rameno,“ řekl jsem.

„Jenom škrábnutí. Jsem rychlá, mě nejde jen tak zastřelit,“ odvětila pyšně a příkrčila se ke zdi. Útočníci totiž spustili další palbu.

Natáhl jsem kohoutky pythonů, poklekl a počkal, až střelba na chvíli ustane. Pak jsem opatrně vykoukl a spatřil dva chlápky, jak k nám běželi chodbou. Oba měli v rukách útočné pušky.

Tedy až do chvíle, kdy jsem spustil střelbu.

* * *

Prvního jsem střelil zespod do břicha. Kulka jej odkopla dozadu, zkroutil se při tom jako Jitřenčin luk. Z těla vystříkla krev a rozprskla se po celé chodbě. Z rukou mu vyklouzla puška a chvíli nato dopadl zadkem na podlahu, kde se rozplácl v ka-luži vlastní krve.

Druhý po mně stihl vystřelit. Naštěstí ho akro-batický kousek jeho souputníka rozhodil natolik, že pořádně nezamířil. Kulky tak neškodně skon-čily ve zdi vysoko nade mnou. Neměl jsem čas se s ním zdržovat, prostřelil jsem mu plíce dvěma kulkami. Na zemi vydržel být při vědomí ještě ne-celou půlminutu. Sípal, zalykal se, a dokonce se snažil mě zastřelit. Jenže už nedokázal pořádně zamířit a nakonec mu zbraň vypadla z ruky, aniž by zmáčkl spoušť.

„Nahore jich je opravdu hodně,“ oznámila mi Jitřenka. Nemusela. Na konci chodby se totiž mih-la další postava. Prošpikoval jsem jí pajšl olovem, načež se spustil strašný řev raněného a pak ná-sledovalo několik povelů v ruštině. Ten první mě opravdu potěšil – nařizoval ostatním držet se vza-du. S druhým už to bylo horší – rozkázal přinést granátomet.

* * *

„Padáme odsud, rychle!“ štěkl jsem směrem k Jit-řence.

Stáhli jsme se zpátky do ovládací místnosti, kde jsme málem vrazili do Žolíka. Přesně jak jsem mu přikázal, podpíral Nacumi a belhali se za námi. Japonka vypadala stále bledší a bledší.

„Ty!“ vykřikla Jitřenka a vytáhla za pasem schovaný nůž. Během okamžiku jím švihla Žolíkovi po krku.

Zastavila jej katana. Nacumi ji navzdory svému stavu dokázala vymrštit přesně před měnitelovu tepnu. Ostří zazvonilo o ostří.

„Ne, je to náš zajatec. Potřebujeme ho,“ zavrčel jsem na Jitřenku.

Divoká se na mě ohlédla se vztekem v očích. Ještě nikdy jsem nic takového v její tváři neviděl.

„Je to náš nepřítel. Mučí a vraždí divoké,“ odvětila.

„Já vím. Je to zasranej zmrď se zasraně malým pérem. Ale můžeme od něj získat spoustu informací, věř mi,“ pronesl jsem a podíval se na Žolíka. Ten jenom souhlasně pokyvoval hlavou, aby mě podpořil. Myslím, že při pohledu na Jitřenku by mi odsouhlasil i to, že provádí orální sex radioaktivním jezevčíkům, jenom aby ta dvě ostří dostal z dosahu svého krku.

„Ale on...“ zaprotestovala Jitřenka, jenže při pohledu do mé tváře dál nepokračovala.

„On nám teď pomůže, že rocková hvězdo?“ obrátil jsem se na něj a přitom zvedl ze země poslední pistoli, která vypadla mrtvole přede dveřmi. Vytáhl jsem z ní zásobník a rychle z něj vydloubl zbývajících pět nábojů. Ty jsem si vrazil do kapsy a zásobník znovu zasunul do zbraně.

„Jitřenko, chytني Nacumi, a ty si vem tohle,“ podal jsem prázdnou zbraň Žolíkovi. „Venku jsou tvoji lidi. Hezky jim řekneš, že jsi nás dostal a ať ti jdou okamžitě pomoci, že jsi zraněný. Když to neuděláš...“

„Zastřelíte mě,“ přerušil mě Žolík.

„Ne, ustřelím ti koule a pak tě nechám Jitřence na hraní,“ prohlásil jsem a divoké při tom zazářily oči.

* * *

O chvíli později jsem z jednoho ze zabavených glocků vystřílel do druhé chodby pár nábojů a pak přišel na řadu Žolík.

„Héj, dostal jsem je! Jsem ale raněný, rychle, pomozte mi!“ zařval směrem k měnitelům a pak to ještě jednou zopakoval.

Měl vážně talent. Nebyl to jenom zpěvák, ale i skvělý herec. Vypadal, že pomalu umírá, a tvářil se u toho jako hrdina, který pobil hromadu nepřátel.

„Zatraceně, to je rozkaz, vy zmetci!“ zařval znovu, když na jeho první volání nikdo nereagoval.

„Mistře?“ ozvalo se konečně zezadu rusky.

„Řekl jsem, že jsem je dostal, parchanti, copak neposloucháte svého mistra? Okamžitě mi přijďte pomoci!“ zařval a podlomil se v kolenou, aby dodal svému volání o pomoc na důležitosti. Škoda, že už neexistovalo YouTube, na tomhle mistrovském kousku improvizovaného herectví bych nejspíš vydělal strašný prachy. Teda kdybych měl ještě mobil, na který by se dalo nahrávat.

Chodbou se rozezněl dusot běžících nohou. Krčil jsem se za rohem, kde jsem potkal Jitřenku, a čekal na svou příležitost. Nejdřív kolem mě proběhl jeden měnitel, pak druhý a ještě další dva. Všichni se vrhli opečovávat Žolíka.

„Prásk!“ střelil jsem nejbližšího z nich do páteře. Dalšího jsem dostal do břicha, třetího do zad a čtvrtého z boku do hlavy. Ta se rozprskla jako meloun ve svěráku a zbytky jeho mozku, očí a lebky ohodily Žolíka, který hned po prvním výstřelu padl na zem. Pak jsem se otočil a uviděl další dva překvapené chlápky. Jejich život ukončily zbývající náboje v nábojovém válci pythona. Jeden z nich měl v ruce ten zatracený granátomet.

„Mohl... mohl... jste mě zabít,“ koktal vyčítavě Žolík a rukou si utíral krev a mozkomíšni mok z obličeje. Moc mu to nepomohlo, protože měl dost krve i na tom rukávu. Jeden z měnitelů totiž spadl přímo na něj a vycákal na něj obsah svých žil a tepen. Tělní tekutiny z mrtvol si tak jenom víc rozmazal po ksichtě.

„To by byla oběť, kterou bych byl ochoten přinést, Žolíku, ale vidíš, nic se ti nestalo, mám dobrou mušku,“ odvětil jsem.

„Jitřenko, rychle, doved' Nacumi, pan Žolík ji vyvede ven,“ otočil jsem se pak k divoké.

* * *

To erpégéčko byla stará dobrá sovětská RPG-29, kterou *Ivani* vymlátili polovinu baráků za druhé čečenské války. V kódu NATO se jí říkalo Vampir, takže jsme si ji my Češi překřtili na upíra. Podal jsem ji Jitřence, dobil nábojový válec v pythonu a vyrazili jsme zpátky po svých stopách.

„Musí jich tam být opravdu hodně. Šly jich po mně desítky. Naházeli do toho hangáru i nějaký granáty,“ vysvětlovala mi cestou divoká. Během

cesty jsem se na chvíli podíval i na to její zranění. Měla v rameni slušnou díru od kulky, která jí prošla svalstvem skrz naskrz. Krev už jí ale přestala téct a ztuhla ve velký ošklivý škraloup. Bude to potřebovat vyčistit a ideálně i nějaká antibiotika. Ta ovšem zůstala v té její zemljance dobrých dvě stě kilometrů odsud. Vypadala ale, že ji rána moc netrápí. V klidu nesla erpégéčko a zase nahodila ten svůj úsměv plný nadšení do nového dobrodružství a chuti zabíjet měnitele.

Propletli jsme se chodbou a dostali se bez problémů až k místnosti, kde jsem onehdá popíjel s měniteli pivo. Od té doby v ní výrazně přibylo mrtvol. Dvě měly dokonce šípy v hrudi.

„Bych si s dovolením vzala zpátky,“ pronesla Jitřenka směrem k mrtvolám a postupně z nich vydolovala své šípy. Vzhledem ke zpětným háčkům na hrotu to byla dost krvavá práce. Jitřence to ale nevadilo.

„Čvacht,“ ozvalo se z břicha jednoho z měnitelů, když z něj divoká svůj šíp vytáhla. Prošel břichem skoro skrz, takže ven se při vytažení hrotu vyvalila kromě krve i trocha potrháných střev. Jitřenka pak vždycky zkrvavený šíp trochu otřela, ale jinak si s krví moc starostí nedělala. K měnitelům se chovala jako ke skolené zvěři. Vlastně jsem se tomu ani nedivil.

„Prosím, pojďme,“ ozvala se bledá Nacumi a máchla před sebou katanou, jako by zaháněla nějakého pro mě neviditelného ducha.

Jen jsem pokýval hlavou a popohnal Jitřenku vpřed.

* * *

Na měnitele jsme narazili až v chodbě u garáže. Stáli na stráž, a jen co nás uviděli, spustili palbu. Naštěstí jsme je viděli skoro ve stejnou chvíli, kdy oni spatřili nás, a během jejich střelby už jsme se kryli za zdí.

Poslal jsem proti nim zkusmo dvě kulky, ale bylo to zbytečné. Oni jich přitom posílali naším směrem násobně víc a že nás nemohou zasáhnout, jim bylo jedno. Nejspíš měli hromadu náhradních zásobníků. Stříleli totiž ze svých útočných pušek dávkou, jako by se nechumelilo. A střelců přibývalo. Vzduchem létaly kulky v hejnu jako podrážděné včely před bouřkou.

„Ke mně,“ stáhl jsem Jitřenku za opasek, když se pokusila podívat se po střelcích. Vzhledem k neustávající přehradní palbě by se jí to stalo osudným.

„Musíme s tím něco udělat,“ odvětila.

Podíval jsem se na Žolíka, který stál za námi, ze všech sil se držel na nohou, a ještě k tomu podpíral Nacumi. Finta s mistrem vítězícím nad narušiteli už nám podruhé nevyjde. Ne potom, co nás zahlédli.

„Nedá se nic dělat. Chtěl jsem si to šetřit na lepší příležitost, ale evidentně už se nám nic lepšího stejně nenaskytne,“ zamumlal jsem a strčil si pythony zpátky do holsterů. Pak jsem si od Jitřenky převzal upíra. Střílel jsem z něho jenom párkrát, a navíc před hezkou řádkou let, ale jsou věci, které dobrý voják nezapomíná.

A já byl kurevsky dobrý voják.

* * *

Výbuch se rozlehl chodbou tak mohutně, jako by se celá budova měla zřítit. Naštěstí jsem věděl, co mám v případech exploze uvnitř uzavřeného prostoru dělat, a ostatní měli čas si alespoň zacpat uši. Naším směrem se vyvalil kouř plný malinkatých kousků sutin a spalin z exploze. Zakašlal jsem a rozběhl se směrem k místu, kam jsem upíra odpálil.

Poznal jsem dokonce kousky vojáků, kteří po nás tak zvesela stříleli. Moc z nich ale vážně nezůstalo. Kupodivu to přežila jedna očouzená ruka, která pořád dál srdnatě svírala automatickou pušku.

Proběhl jsem místem exploze a hnal se směrem ke garážím.

„Ratatatatata!“

Jenom jsem se dostal za místo exploze, ocitl jsem se v další přehradní palbě. Padl jsem k zemi a skryl se za setsakramentsky velký kus zdi, který ještě před chvílí odděloval chodbu a záchod. Z něj teď všude okolo stříkala voda a sračky bublaly zpátky na povrch.

„Prásk! Prásk!“ vystřelil jsem k chlápkovi, který mě kropil automatickým. Skrýval se za železnou bednou s náradím. Nebyl sám. Jitřenka měla pravdu – bylo jich tu dobrých deset. Nejspíš čekali na posily nebo nám prostě chtěli jen zahradit cestu ven, protože čekali, že tudy dřív nebo později musíme jít zpátky, a přišlo jim to jako lepší nápad než nás lovit ve spleti chodeb a místností.

Tohle bylo zatraceně velké sousto i pro mě.

* * *

„Pane veliteli?“ ozvala se za mnou Jitřenka.

Plížila se opatrně s hlavou při zemi, takže jí nevadilo, že jí nad ní sviští jedna kulka za druhou.

„Ano?“ prohlásil jsem a sledoval ji jen na půl oka. Neustále jsem si totiž dával pozor na střelce a čekal, až bude někdo z nich alespoň chvíli neopatrný a nabídne mi vhodný prostor k tomu, připravit jej o život.

„Nacu...“

„Prásk! Prásk! Prásk!“ poslal jsem tři kulky za chlápkem, který vykoukl zpoza hromady starých pneumatik od nákladáku. Jedna z nich mu vystřelila mozek z hlavy. Vzhledem k tomu, že to byl měnitel, ho stejně moc nepoužíval. Ale chybět mu bude určitě, stejně jako půlka lebky, která vrazila do pneumatik a teď se válela na zemi.

„Promiň, neslyšel jsem tě,“ pronesl jsem a přilepil se k zemi. Ostatní měnitele smrt souputníka naštvála, tak zintenzivnili palbu.

„Japonka omdlela,“ oznámila mi dívka.

* * *

Plazili jsme se zpátky k místu, kde jsem nechal Nacumi s Žolíkem. Nad hlavami nám dál svištěly kulky, ale jakmile jsme se dostali za roh, mohli jsme vstát a běžet. Děsil jsem se toho, co udělá Žolík, když ho Japonka nebude mít na ostří svého meče.

* * *

„Hej, celebrito, na ten meč už v životě nesáhneš,“ pronesl jsem temně, když jsem uviděl, jak na zemi leží Nacumi a Žolík se zrovna natahuje po její kataně. Ruka mu ucukla, rychle ji vrátil zpět k tělu a tvářil se, jako by ji tam měl od narození.

Sehnul jsem se k Nacumi. Dýchala pomalu, ale pravidelně. Jen byla celá studená. Strčil jsem jeden revolver do holsteru a nechal si jenom ten v pravačce. Levačkou jsem pak chytnul Japonku a přehodil si ji přes záda. Nemohli jsme se zdržovat.

„Jitřenko, vem si meč. Jak se Žolík od tebe pohne na víc než dva metry, sekni ho do zadku,“ nařídil jsem.

„S největší radostí, pane plukovníku,“ odvětila Jitřenka a ušklíbla se na Žolíka.

* * *

Hnali jsme se zpět po svých stopách. Tedy nejdřív. U řídicí místnosti jsme totiž následně zahrnuli vlevo a pak sešli po schodech do nižšího patra. Dorazili jsme až k raketovým silům, odkud vyletěly Satani směrem do Japonska.

„Kurva, do hajzlu,“ zaklel jsem, když jsem zmáčkl kliku. Železobetonové dveře byly zamčené a tenhle zámek jen tak neprostřelím. Musel bych tu mít pár deka trhaviny nejmíň.

„Co se děje?“ zeptala se Jitřenka.

„To silo je cesta přímo nahoru. Doufal jsem, že tudy prolezeme, aniž bychom museli bojovat s těmi parchanty nahoře,“ zavrčel jsem našťvaně.

„No, ten měnitel v řídicí místnosti měl klíče,“ ozval se nesměle Žolík. Provrtal jsem ho pohledem.

„A kam je dal?“

„Spolkl je, když se ozval poplach. Báł se, aby se nikdo nedostal k raketám před odpalem. To oni dělaj. Jsou to fanatici, víte. Proto se tak snadno ovládají,“ odvětil Žolík.

Zhluboka jsem se nadechl. Vzal jsem si od Jitřenky katanu a místo ní jí podal jeden ze zábavných glocků.

„Víš, jak se s tím zachází?“ zeptal jsem se.

„Jo, ale není to tak dobrý jako luk, mám ještě dva šípy,“ odvětila sebejistě.

„Aha, dobře, tak si dej šíp do tětivy a hlídej toho zmrdíka. Já jsem hned zpátky.“

* * *

Schody jsem bral po třech. V levé ruce meč, v pravé revolver. Naštěstí měnitelé sem ještě nedorazili. Nejspíš postupovali velmi opatrně. Ani jsem se jim nedivil. Doběhl jsem k mrtvole v řídicí místnosti a vzteky jí usekl hlavu. Pak jsem jí vrazil meč do hrudi a rozpáral ji skrz. Katana byla vážně zatraceně kvalitní. Šlo to skoro samo, teda než jsem narazil na hrudní kost a musel párkrát seknout. Když jsem technika vykuchal, došlo na nejhorší – vyhrnul jsem si rukáv na levé ruce a ponořil ji do jeho vnitřností. Někde tam ty zastrané klíče musejí být.

* * *

Čvachtání ve vychládajících vnitřnostech přerušil dusot kroků. Jak jsem byl v pokleku, vyndal jsem

ruku z mrtvolý, drapnul meč a překulil se pod stůl s monitorem, na kterém ještě před pár desítkami minut putovaly tečky znázorňující jaderné rakety.

Někdo vběhl do místnosti a dorazil k mrtvole.

„Tady nejsou, musíme dál,“ oznámil kolegům, ale pak jenom bolestí zakřičel. Vrazil jsem mu zespodu meč do zadnice, vytrhl ho a jedním mohutným sekem mu přetál páteř. Přitom jsem vyskočil na obě nohy a jen co se tělo přede mnou zkroutilo v pádu na zem, spustil jsem palbu na chlápky, kteří stáli u vchodu do řídicí místnosti. Měl jsem je tam jako na střelnici. Každého z těch tří jsem dostal jednou jedinou ranou. Dva z nich odhodily kopance z pythonů ven ze dveří, třetí se rozmázl o stěnu. Zabodl jsem meč do chlápka s přetátou páteří, který sebou ještě cukal a třepal konečky prstů, a znovu ponořil ruku do technika. Konečně jsem ty zatracené klíče našel.

* * *

Opatrně jsem se připlížil ke dveřím a nakoukl ven. Nikdo tam nestál. Ale střelba určitě brzy přiláká posily. Stejně jsem obětoval pár drahocenných minut na to, abych je prohledal a obral o náboje. Střelivo se totiž vždycky hodí.

* * *

Rozběhl jsem se ke schodům směrem ke vstupům do sila právě včas. Řev a rachot oznámily, že se blíží další měnitelé. Přidal jsem do kroku a schoďdy bral po čtyřech až pěti.

„Nezlobil?“ obrátil jsem se na Jitřenku, když jsem ji uklidnil, že ta krev na mé ruce není moje.

„Byl hodný jako malá holčička,“ usmála se a pohodila bradou k Žolíkovi.

Podal jsem mu zakrvavené klíče.

„Rychle, odemkni to,“ nařídil jsem mu a vrátil se o pár metrů zpátky. Podle zvuků se k nám totiž blížili pronásledovatelé.

„Prásk!“ poslal jsem jim v ústrety kulku z pythona, jen jsem je uslyšel. Zastavili se a podle zvuku se schovali do chodby. Za chvíli ale určitě zaútočí.

Otočil jsem se a spatřil otevřené dveře. Žolík pod dohledem Jitřenky právě táhl dovnitř bezvládnou Nacumi. Pozadu jsem se vydal za nimi. Za mnou se zase vydal déšť kulek.

Hoši měnitelský ale naštěstí nemířili, jen zkusmo stříleli tak, že vystrčili automaty přes chodbu a pálili, kam to šlo. Zalezl jsem za dveře a prostě je za námi zabouchl a nakonec zamkl zakrvavenými klíči.

* * *

V silu páchlo spálené raketové palivo, bylo celé očouzené a ještě pořád z něj sálalo teplo. Při pohledu nahoru jsme ale spatřili hvězdy. Zamotala se mi hlava. Bylo to poprvé od začátku jaderné války, co jsem je viděl. Otrásl jsem se, odplivl si a pak prostě zatnul zuby.

„Jitřenko, lez první. Máme trochu náskok, ale ne moc,“ popohnal jsem divokou a ukázal jí servisní žebřík, který vedl až úplně nahoru k odklopenému krytu. Mrštně na něj vyskočila a šplhala

vzhůru. Já si opatrně zasunul meč za opasek, chytl Nacumi a jednou rukou se vytáhl na žebřík. Japonka byla poměrně lehká, ale cestou nahoru se pronesla. Jen pár špruší od vrchu mě chytl křeč do pravé ruky, kterou jsem ji objímal, ale raději bych sám spadl dolů na dno sila, než abych ji pustil. Zvládl jsem to a za chvíli za námi nahoru vystoupal i Žolík.

* * *

Základna byla ozářená světly a ze dvou stran se z ní ozývala přerušovaná střelba. Spokojeně jsem se usmál. Ryan a Alice byli pořád na živu a dělali to, co uměli nejlépe – vraždili parchanty. Proto také ti chlápci drželi hangár. Nejen že čekali, až vylezeme, ale asi se i báli, že když vlezou všichni dovnitř, vpadnou jim naši lidé do zad, a v té tmě nemohli tušit, kolik nás tu vlastně je.

Rozběhli jsme se tmou co nejdál od základny.

Samuraj bez družiny a bez koně není samurajem.
(*Hagakure: Kniha samuraje*)

Po půl hodině intenzivního běhu jsme dorazili na naše stanoviště v lese. Žolík hlasitě sípal, a když jsme se konečně zastavili, zoufale se sesul k zemi. Nejspíš byl zvyklý pohybovat se jenom ve svém kočáře taženém čubkami. Překročil jsem ho a položil Nacumi opatrně na zem. Probrala se. Oči měla ale vodnaté a pořád byla neuvěřitelně chladná. Potichu pronesla nějaké japonské slovo.

„Nacumi, to jsem já,“ zašeptal jsem.

Opět japonština. Pak ale zaostřila pohled a skoro neznatelně se usmála.

„Měla jsem hrozné sny,“ zašeptala.

„Ztratila jsi hodně krve. Musíme tě dostat k divokým a vyndat ven tu kulku,“ oznámil jsem jí.

„Zdálo se mi, že...“

„Pšť, nemluv. Šetři síly,“ nařídil jsem jí a rozhlédl se okolo. Jitřenka se opírala o strom, po očku nás sledovala a dávala pozor na Žolíka. Ten ale jenom sípal na zemi a netvářil se, že má dost energie se na nás vrhnout nebo zkusit prchnout zpět za svými chlapci. V obou případech by totiž nejspíš umřel vyčerpáním.

Pohládl jsem Nacumi po vlasech a ohlédl se k základně. Topila se ve zmeti světlometů, které zběsile komíhaly z jedné strany na druhou. Občas se do toho ozvala střelba z protiletectvých kulometů.

„Musím najít Alici s Ryanem,“ oznámil jsem Jitřence, ale v tu chvíli se ve stínech mezi stromy objevila temná postava. Hmátl jsem po revolveru, který ležel vedle Nacumi, a Jitřenka najednou držela v ruce nůž.

„Není třeba, plukovníku, už jsme tady,“ ozval se Alicin hlas. Nebyla sama, hned za ní vystoupil ze stínu Ryan. Oba vypadali strašně unaveně a strhaně. Na první pohled ale neměli žádné zranění.

„Po kom to střílejí?“ zeptal jsem se.

„Jako vždycky,“ odvětil Ryan, „po stínech, větvích stromů, které se zakývají větrem, nebo po svých vlastních lidech. Prostě klasika, když v noci přepadnete základnu zelenáčů,“ ušklíbl se a sklonil se k Nacumi.

„Je v pořádku?“ zeptala se Alice. Vypadala, že má o Japonku vážně starost, což mě dost překvapilo.

Jen jsem pokrčil rameny, ale protože to v té tmě nemohlo být moc vidět, dodal jsem: „Má v těle kulku a ztratila dost krve.“

„Do prdele, plukovníku, je v šoku. Ta kulka musí ven. Čím dřív, tím líp,“ pronesla Alice, když pořádně ohmatala Nacumi.

„Když hejbneme prdelí, dostaneme se za devět dní do Jitřenčina úkrytu,“ prohlásil jsem.

„Za devět dní už bude osm dní mrtvá. Musíme z ní tu kulku co nejdřív vykuchat, potřebujeme

k tomu nějaké čisté prostředí a převařenou vodu,“ zavrčela a rozhlédla se sarkastickým pohledem po lese. Tady totiž rozhodně nehrozilo ani jedno.

„Nějakých dvacet kilometrů odsud je usedlost, žijí tam lidé. Mají domy, ze kterých se kouří. Budou mít teplou vodu,“ oznámila Jitřenka.

„Fajn, veď nás,“ zabručel jsem a vzal Nacumi do náruče.

* * *

Svívalo. Slunce mírumilovně stoupalo nad obzor a my se ocitli na začátku mírného kopečka, kde se les stýkal s lánem promáčeného ovsa. Podle toho, jak pole vypadalo, bude letos zatraceně špatná úroda.

Na kopci se v ranní mlze topilo rozlehlé selkové stavení. Určitě zažilo víc válek než jen tu poslední, ale pořád ještě stálo a mělo střechu a to se v dnešním světě počítalo, i když ta střecha byla vyfutrovaná kromě starých pálených tašek i doškami a černým igelitem. Další tři domy stály asi o kilometr dál. Vzal jsem dalekohled a rozhlédl se po krajině. Nespátřil jsem žádného člověka, ale neklamné známky toho, že tu lidé žijí, se nacházely všude kolem. Kromě ohrad s ovci, kozami a několika krávami kolem domů se z nejbližšího komínu začalo kouřit.

„Pojďme, než nás někdo uvidí,“ vyzvala mě Alice a odjistila své ákáčko. Během cesty jsem jí předal nasbírané náboje, takže jsme zase měli celkem slušnou palebnou sílu. Ještěže tak – v průběhu útoku na základnu jim oběma náboje skoro

došly, přestože i oni obírali mrtvé měnitele o každý náboj, který u sebe měli. Jinak to v žádné z posledních válek prostě nešlo.

Znovu jsem zvedl Nacumi ze země. Navzdory tomu, že jsem byl skoro po pěti hodinách cesty unavený a bolely mě ruce, se mi zdálo, že je ještě lehčí než dřív. Přidali jsme do klusu, abychom se v domě na okraji schovali dříve, než někdo vyleze ze dveří ostatních usedlostí a uvidí nás.

* * *

Alice se postavila ke dveřím a Ryan kousek před ně. Ona s odjištěným ákáčkem, on s jedním revolverem v ruce. Jitřence jsem vrazil katanu a sám se držel bokem s Nacumi v náručí. Moje spolehlivá pobočnice mrkla na Ryana a výrazně rty neslyšně odříkala: „Tři, dva jedna,“ a jakmile její ústa naznačila „ted“, Ryan vykopl dveře a oba vpadli dovnitř.

„K zemi, okamžitě všichni k zemi, žádné prudké pohyby, nebo vás všechny zastřelíme!“ zařvala Alice rusky a zmizela v příšeří, které vstupní chodba domu nabízela.

Opatrně jsem vešel za nimi. Jitřenka mě následovala. Před sebou vedla Žolíka. Následně pak za námi přivřela rozbité dveře.

„Rychle k zemi! Dolů! Kurva! Na podlahu! Ani se nehni, zmrde!“ ozývaly se příkazy Alice, ke kterým se jen občas přidal Ryan. Přepadení domů s civilisty pro nás byla naprostá rutina. Nejdůležitější je vždy vyvolat absolutní strach, ochromit svými slovy a chováním obyvatele natolik, aby

neměli čas přemýšlet nebo rovnou dělat nepředložené akce a poslouchali na slovo ochromeni překvapením a strachem.

Vešli jsme do největší místnosti uprostřed domu, což bylo něco jako kuchyně a ložnice dohromady. Dominovala jí velká kachlová kamna s velkým železným sporákem a dlouhý dřevěný stůl. Na podlaze vedle něj teď leželo šest naprosto zmatených lidí. Podle oblečení jsme většinu z nich vytáhli z postelí, které stály podél stěny. Skupinku tvořil jeden dospělý muž a dospělá žena, dvě náctileté dívky, jeden tak desetiletý kluk a asi šestiletá holčička. Žena jediná byla pořádně oblečená, zatímco chlap měl na sobě něco jako volné trenýrky ušité z hrubé pytloviny.

„Je tu ještě někdo? Mluv, kurva!“ zařvala Alice směrem k chlápku. Ten opatrně zvedl hlavu a zavrtěl jí.

„Řekla jsem mluv, ne vrť hlavou,“ namířila mu svůj automat přímo mezi oči.

„Není. Nikdo kromě nás tady už nebydlí,“ odpověděl.

Alice mrkla na Ryana, který se opatrně vydal na obhlídku do útrob domu.

„Jestli mi lžeš, postřílím tvou rodinu,“ zavrčela na chlápka, který jen na sucho polkl a pokýval hlavou, že je s tím naprosto srozuměn.

Došel jsem s Nacumi ke stolu, položil ji na okraj, smetl z něj naskládání nádobí a přesunul ji doprostřed.

„Myslím, že jí je hůř,“ řekl jsem. Nacumi totiž znovu omdlela. Předtím ale zašeptala pár japonských slov.

* * *

„Jak ti říkají?“ obořila se Alice znovu na chláпка.

„Jurij. Toto je má rodina, prosím, nezabíjejte nás. Jsme obyčejní zemědělci. Dám vám, cokoliv budete chtít. Moje dcery jsou vám k dispozici. I žena. Můžete si je vzít, jak chcete. Nasto, Marie, ukažte pánům prsa,“ zavelel chlápek, a než jsme stačili zareagovat, jeho dcery, mohly mít tak patnáct a sedmnáct let, se opatrně posadily, sundaly si noční košilky a v tu chvíli byly před námi nahé. O pár sekund později se ze svého oblečení vysoukala i Jurijova manželka. Nemohla mít víc než čtyřicet, ale vypadala dost strhaně a působila tak o dvacet let starší než Alice.

„Pěkný kozy, ale my teď potřebujeme, abyste okamžitě zatopili v kamnech a donesli, co nejvíc vody můžete. Půlku dejte na kamna, ať se převaří. Doufám, že tu taky máte nějakou kořalku, čím silnější, tím to bude lepší. A taky mýdlo. Tak šup šup, oblíkat! A hlavně nezkoušejte volat žádnou pomoc, nebo vám to stavení vypálíme,“ rozkázala Alice a celé osazenstvo domu okamžitě vstalo a začalo plnit její úkoly.

Mezitím se vrátil Ryan. „Čistej vzduch,“ oznámil.

„Dobře, musíme vyndat tu kulku. Sežeň někde kus provazu a svaž Žolíka. Nechci se o něj starat, zatímco se budeme soustředit na Nacumi,“ zavelel jsem.

„Já, prosím, můžu já?“ ozvala se Jitřenka. Zase měla ve tváři ten nadšený dětský pohled. Jen jsem pokýval hlavou, načež se vrhla k měnitelskému mistrovi, kterému mečem zamávala před obli-

čejem a donutila ho kleknout si ke kamnům. Pak odchytila nejmladší z dívek a nařídila jí přinést provaz. Dívenka se velmi rychle vrátila s pevným konopným lanem. Jitřenka jej se spokojeným úšklebkem převzala a velmi zkušeně Žolíka svázala. Udělala mu oprátku na krk a provázala ji s rukama a nohama. Nezbylo mu než lehnout si a nehýbat se. Jakmile by se totiž pokoušel s lanem moc manipulovat nebo rozvázat pevné uzly, oprátka na jeho krku by se začala stahovat. Důmyslného svázání jsem si všiml, až když s tím Jitřenka skončila, protože jsme s Alicí zatím připravovali Nacumi na operaci. Nejdřív jsme si sundali výstroj a vyhrnuli rukávy. Ruce jsme pak pořádně namydli a umyli ve studené vodě. Alice ještě předtím vytáhla své nože. Nejdřív je vydezinfikovala ohněm a potom přinesenou pálenkou. Tu jsem nejprve ochutnal, abych zjistil, jestli je nám vůbec k něčemu. Málem mi vypálila jazyk a hrdlo, takže jsem ji spokojeně uznal za naprosto vyhovující našim potřebám. Nakonec jsme umyli Nacumi ránu a pustili se do operace.

* * *

Během války se člověk naučil spoustě věcí a ošetřit i nejtěžší zranění patřilo mezi ně. Koneckonců měli jsme nejlepšího možného učitele – Sama. Horší bylo, že jsme neměli žádné pořádné nástroje. Pokud Nacumi přežije, zůstane jí opravdu ošklivá jizva. Ne, že by jich neměla málo, ale tahle bude vážně rozšklebená. Naštěstí kulku jsme nehledali dlouho. Vydolovali jsme ji asi po pěti mi-

nutách. Ještě že tak, protože z už tak oslabené Japonky vytekla další životně důležitá krev.

Co jsme mohli, jsme vydezinfikovali, a nakonec zašili nití namočenou ve vodce. Krátce před šitím se Nacumi s výkřikem probrala. Bolelo jí to. Ještě aby ne. Naštěstí nám pomohla Jitřenka, která ji dokázala udržet v natolik nehybném stavu, aby si při operaci neublížila. Ryan nám totiž pomoci nemohl. Vylezl si na půdu, kde místní skladovali seno, a sledoval okolní krajinu.

* * *

Když jsme skončili, uložili jsme Nacumi do jedné z postelí a přikryli ji peřinou. Na stole i na podlaze po nás zůstala spousta krve a zkrvavené vody, ale nevadilo nám to. To nejhorší jsme v tuhle chvíli měli za sebou.

„A teď ty,“ podívala se Alice na divokou.

„Ale kdeže, to je jenom... au,“ řekla Jitřenka, když ji Alice pevně chytila za poraněnou ruku a polila ji pálenkou. Nakonec došlo také na šití. Teprve potom jsme se dostali k Žolíkovi a jeho zranění. Vážně to poslední, co jsem chtěl, bylo starat se o tohohle zatracenýho parchanta, ale potřeboval jsem ho živého. Nemělo by smysl tahat se s ním sem, kdybych ho nakonec nechal chcípnout na sepsi. Dal jsem mu raději trochu loknout drahocenné vodky a nakonec mu násilím strčil do pusy hadr, který jsem našel na kamnech. Teprve pak jsme se pustili do jeho zranění. Naštěstí jsem měniteli způsobil jenom povrchovou ránu. Moc práce s tím nebylo.

Žolíka jsme do postele neuložili. Nechali jsme ho ležet na zemi u kamen. Ne protestoval. Pořád se bál, že ho Jitřenka zabije.

„On je mistr. Jednou jsem ho viděl,“ oznámil Jurij, když jsme bývalou celebritu nechali konečně na pokoji. Celá jeho rodina poté, co splnili všechny naše požadavky, stála nastoupená u kamen. Nikdo z nich se už nepokoušel svlékat. Ještě že tak.

„Jo, je. Teď je to ale naše rukojmí. A nebojte se, odvedeme si ho s sebou a nikdy se už k měnitelům nevrátí. Nevycvrliká jim, že jste nás tu pohostili chlebem a solí,“ odpověděl jsem.

„Ale my nemáme chleba, ještě jsme ho neupekli,“ namítl Jurij. Nevypadal moc důvtipně.

„To byl jenom fór,“ mávl jsem rukou a přehlédl celou rodinku. Pořád se tvářili dost vystrašeně. Vystrašeně a zuboženě. Určitě ze svého hospodářství odváděli desátky měnitelům a nejspíš přímo na nedalekou základnu. Všechny děti i manželka vypadaly dost pohuble. Jenom Jurij měl menší bříško. Jo, stačí pár atomovek a patriarchát je zpátky.

Poklepal jsem nervózně na kamna, ale nakonec jsem přešel přímo k věci. „Vím, že sloužíte měnitelům. Jinak byste tu nežili. Je mi to jedno. Teď ale budete sloužit nám. Musíte to vydržet pár dní. My se schováme tady a nevystrčíme hlavu z vašeho baráku. Vy se naopak budete chovat stejně jako dřív, aby nikdo nic nepoznal. Až se ta žena dá dohromady, odejdeme a budeme jenom zlá vzpomínka. Pokud nás podrazíte, tak už žádné vzpomínky nebudou. Zabijeme vás a zapálíme tenhle

barák. Jasný?“ zahrozil jsem. To, že bychom něco takového já, Ryan nebo Alice nikdy neudělali, nebylo podstatné.

Hrozba splnila svůj účel – Jurij pokýval souhlasně hlavou.

„Fajn. A teď upečte ten chleba, uklidte tady a doneste čistou vodu. Jo a doutníky, nemáte doutníky?“ zeptal jsem se.

Pán domu pouze zoufale zavrtěl hlavou.

„No, to jsem si mohl myslet,“ povzdechl jsem si.

* * *

Japončin stav se dlouho nelepšil. První noc propadla horečkám, což jsem ze začátku považoval za dobré znamení, ale pak jí teplota stoupla natolik, že jsme ji museli ochlazovat zábaly z mokré látky. Zašitá rána vypadala dobře, tedy hojila se, ale Nacumi jako by se nám ztrácela před očima. Vědomí nabyla až druhého dne někdy k večeru. S místními jsme se zrovna dělili o trochu brambor, pohanky a hub, které děti nasbíraly v lese, když se Japonka otočila ke stolu a opět pronesla něco v japonštině.

Vstal jsem a sedl si k ní na postel. Alice jí sáhla na čelo. Vůbec se o ni neuvěřitelně pečlivě starala, až mateřsky. Nejdřív mě to překvapovalo, ale pak mi došlo, že to prostě patří k tomu, jaká Alice je. Dokázala neuvěřitelně silně milovat i nenávidět, ale zároveň s tím v sobě chovala soucit. Myslím, že až bude Japonka zase při síle, klidně se do ní pustí, ale v tuto chvíli by za ni nejspíš položila i život.

„Nacumi?“ řekl jsem a chytl ji za žhnoucí ruku.

„Měl jsi pravdu, vojáku,“ řekla slabým hlasem a zkusila se usmát. Moc jí to nešlo. Byla slabá a ústa měla popraskaná. Snažili jsme se do ní neustále dostávat vodu, ale šlo to těžko, a navíc se navzdory zábalům pořád potila.

„Mistr Cunetomo Jamamoto řekl, že vykonat pomstu je nejvyšší cnost. Vydáme se cestou samuraje. Pomstíme mou zemi. Slibuješ?“ dodala nakonec přerývaným hlasem a podívala se mi do očí.

Pohládl jsem ji po vlasech a pokýval hlavou. „Slibuju,“ řekl jsem.

„Pak tedy teď nesmím zemřít,“ řekla a propadla se zase do horečnatého spánku.

* * *

Té noci jsme poprvé opustili dům. Vyslal jsem Jitřenku s Ryanem na výzvedy k vojenské základně a sám se pod příkrovem tmy vydal alespoň na chvíli do lesa, projít se a přemýšlet. Potřeboval jsem být sám. Jenže jako skoro pokaždé mi to nebylo dopřáno.

„Plukovníku,“ ozvala se ze tmy Alice. Samozřejmě jsem ji neslyšel přicházet. Vynořila se prostě zpoza kmene vysokého dubu. Seděl jsem na starém pařezu nedaleko od něj a jenom tak zíral do tmy. V hlavě se mi honila spousta myšlenek, ale na žádnou z nich jsem se nedokázal pořádně soustředit.

„Co budeme dělat?“ zeptala se po chvíli, kdy nejdřív jenom tak nervózně přešlapovala z nohy na nohu a nakonec si sedla do trávy vedle mě. Po-

sledních pár dní nepršelo, takže byla konečně suchá.

„Olaf nám zmizel a už ho nedoženem. Ne s tím, jak špatně je na tom Nacumi. Máme ale pořád Žolíka v rukávu. Vezmeme ho někam do lesa a vymlátíme z něj všechno, co ví. Dá nám nějakou stopu, jak se dostat k té jejich zasrané základně,“ odpověděl jsem.

„A vtrhneme tam ve čtyřech a slavně zvítězíme?“

Nesnášel jsem, když byla Alice sarkastická, ale měla pravdu. Měli jsme štěstí, že jsme se vůbec dostali až sem. Bez pomoci tohle nezvládneme. Strašně moc jsme se upnuli na myšlenku, že nám pomůže japonská armáda, ale ta se vypařila po dopadu toho posledního Satana. Zůstali jsme sami.

„Brno je daleko. Než bychom se tam dostali, mohlo by být po všem,“ odvětil jsem. Na chvíli jsem zavřel oči a představoval si všechny ty, které jsme ve městě nechali.

„Navíc už taky můžou být mrtví. Před pár týdny už tam mohla dorazit armáda měnitelů,“ dodala Alice. Měla pravdu. Když jsme zjistili, že se chystají vyplnit náš domov, chtěla, abychom se vrátili varovat jejího bratra a ostatní. Dali jsme ale nakonec přednost téhle misi. Jenže její výsledek vypadal jinak, než jsem doufal. Ztratili jsme kolonu atomovek přesouvanou na hlavní základnu, ze které chce velmistr spustit svůj vysněný armageddon, a nepodařilo se ani zachránit poslední vospělou civilizaci na planetě.

„Divoké,“ pronesla nakonec.

„Kde?“ zeptal jsem se zmateně.

„Tam na jihozápadě. Tolik roků dokázaly měnitelům vzdorovat. A jejich kněžka je na naší straně. Mohli bychom z nich udělat svou armádu,“ vysvětlila.

Před očima jsem uviděl Natašu Bogdanovnu. Kolikrát mě napadlo, jak moc jsme si my dva podobní. Nejen že byla voják ze staré školy jako já, ale stejně tak přežila všechny války a nezbylo jí, stejně jako mně, nic jiného než se postarat o ty, kteří to přežili s ní.

„Asi máš pravdu, Alice, nikdo jiný nám už nezbyl.“

* * *

Ryan s Jitřenkou se z průzkumu vrátili až k ránu. Držel jsem zrovna hlídku a přemáhal se, abych nepropadl spánku. Podle předchozí domluvy počkali u největšího ze stromů na okraji lesa, dokud si jich nevšimnu a neotevřu dveře stavení, aby rychle proklouzli dovnitř.

„K základně dorazily posily. Mají tam tak pět set chlapů, možná víc. A nejsou jediní. Po cestě jsme narazili na několik skupin. Nejspíš nás pořád hledají v okolí,“ odvětil Ryan a podal mi jeden starý ruský automat a na stůl v kuchyni položil hrst různých nábojů.

„Problémy?“ zeptal jsem se.

Jen zavrtěl hlavou.

„Vůbec. Ale zabili jsme tři muže, když jsme se potřebovali dostat co nejdříve k základně. Teda Ryan je zabil. Bude to skvělý otec. Teda až mě oplodní,“ prohlásila místo něj Jitřenka. Přešel

jsem to mlčením, což nejvíc ocenil právě Ryan, a poslal je oba na kutě nahoru do sena. Sám jsem ještě hodinu počkal a pak vzbudil Alici. To už bylo ale původní osazenstvo domu vzhůru a vydalo se za svými pracovními povinnostmi. Probral se i Žolík. Jako vždy se tvářil polámaně a dotčeně. Jako jediný totiž spal na zemi, a navíc přivázaný ke stolu. Mohli jsme mu zařídit větší komfort a přitom ho mít bezpečně zajištěného, ale za to všechno, co v životě provedl, jsem s ním nehodlal mít ani trochu slitování.

* * *

Nacumin stav se zlepšoval. Stále byla slabá, unavená a hodně spala, ale dokázala už jíst a sama pít. Ládovali jsme do ní co nejvíc masa, špeku a také heřmánkového čaje. Všechny léky jsme, bohužel, nechali v Jitřenčině zmljance a tak jsem se děsil každého jejího probuzení, jestli se její stav nezhorší. Bez antibiotik jsme totiž pořád ještě neměli vyhráno. Rána se mohla kdykoliv zanítit a jakékoliv zlepšení by šlo okamžitě do háje.

Co bylo špatné – objevily se hlídky měnitelů. Několikrát projeli mezi usedlostmi a dvakrát musel Jurij přinést vodu a všechno jídlo, co měl připravené pro rodinu. Skončili jsme pak na starých bramborách, protože letošní úrodu Jurij šetřil a nechával ji stále v zemi, aby byly brambory co největší. Snažil jsem se s ním moc nekonverzovat, ale nechoval jsem k němu žádný odpor. Byl to prostě obyčejný chlap, který se snažil přežít za každou cenu, stejně jako se snažil postarat o svou rodinu.

Že při tom bude muset obětovat úplně všechno, se ukázalo o tři dny později...

* * *

„Plukovníku, poplach, rychle, vstávejte!“ probral mě Ryan. Měl popůlnoční hlídku a dost nešetrně mnou třásl. Ležel jsem v posteli vedle Nacumi, která poslední dva dny dokázala už i chodit a včera v noci se zkusila projít v lese. Docela jí to šlo. Otevřel jsem oči a zjistil, že slunce ještě nevyšlo, ale obloha venku už začínala světlat.

Ryan mi vrazil do ruky dalekohled. Vyskočil jsem z postele a přiskočil k oknu. Odrhnuł jsem opatrně záclonu a přes oškrábané sklo se podíval směrem k ostatním stavením. K prvnímu se blížila obrovská skupina jezdců na koních. Čtyřicet, možná padesát holohlavých chlapů a k tomu nějaké čubky. Pár z nich sesedlo a okamžitě vnikli dovnitř domu.

„Když tu byla hlídka naposledy, normálně přijeli a rekvírovali, tohle vypadá dost jinak,“ pronesl Ryan. Měl pravdu. Během chvíle z domu vyběhli jeho obyvatelé ještě v různých nočních oděvech. Padli na kolena před chlápka, co byl patrně velitel celé té kumpanie. Aniž by sesedl z koně, vytáhl zpoza pasu pistoli a zastřelil otce rodiny. Prostě mu narval kulku do hrudi a on se sesul k zemi. Ostatní muži se vrhli na ženy a začali je znásilňovat. Byla to děsivá podívaná. Zvláště, když si člověk uvědomil, že tohle byli něco jako jejich lidé, zemědělci, kteří žili na jejich území, dodržovali jejich pravidla a živili je.

„Možná jdou po nás, nebo lidi v té chalupě jenom něco provedli. Musíme se ale všichni schovat. Ryane, zmizíme na půdu. Vezmeme si s sebou Žolíka a ty dvě nejmladší děti jako rukojmí,“ nařídil jsem a začal se oblékat.

„Co se děje?“ zeptal se rozespaly Jurij. Těsnal se na posteli se svou ženou a oběma nejmladšími dětmi a zíral na mě jako vyoraná myš.

„Přijeli vaši pánové a nemají nejlepší náladu. Schováme se do sena. Vezmeme si tvoje děcka. Ty jim dej všechno, co budou chtít. Hlavně zaříd, ať jsou spokojení a co nejdřív odsud zmizí,“ přikázal jsem mu a házel na sebe rychle všechny věci. Přitom jsem kopancem vzbudil Žolíka.

„Máš tady kámoše. Budeš držet hubu a krok, jinak ti narvu ten samurajský meč do prdele a pak tě hodím ze střechy do hnoje, jasný?“ zavrčel jsem.

Žolík jenom pokýval hlavou. Alice už jej odvažovala, abychom ho mohli odtáhnout nahoru.

* * *

Měnitelů přibýlo. Sledoval jsem je opatrně střešním oknem a za chvíli se jich mezi domy hemžila dobrá stovka. Ta druhá skupina přijela nejspíš od východu. Servítky si nebrali v žádném z domů v osadě. Šlo o normální rabování. Z každého baráku vyhnali všechny obyvatele a pak začali vynášet ven všechno jídlo, co našli. Ženy se pak dočkaly stejného osudu. Na sto chlapů jich tu bylo pořád málo, takže bylo jasné, že je čeká perné ráno.

Rozhlédl jsem se po své skupině. Žolík s klasickým ublíženým pohledem ležel na seně, ostatní